

Méguilat Esther

למלכו, עשה משתה, לכל שריו ועבדיו: חיל פרס ומדי, הפרתמים ושרי המדינות לפניו. ד בהראתו, את עשר כבוד מלכותו, ואת יקר, תפארת גדולתו; ימים רבים, שמונים ומאת יום. ה ובמלואת הימים האלה, עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן הבריחה למגדול ועד קטן משתה שבעת ימים: בתצר, גנת ביתן המלך. ו חור כפרס ותכלת, אחוזו בתכלי ביץ וארגמן, על גלילי כסף, ועמודי שש; מטות וקב וכסף, על רצפת בהט ויש ודר וסתר. ז והשקות בכלי זהב, וכלים מפלים שונים; ויין מלכות רב, ביד המלך. ח והשתיה כדת, אין אינס: פי כן יסד המלך, על כל רב ביתו לעשות, כרצון איש ואיש.

ט גם ושתה המלכה, עשתה משתה נשים בית, המלכות, אשר, למלך אחשורוש. י ביום, השביעי, כטוב לב המלך, בינו אמר להומו בנתא חרבונא בגתא ואבגתא, זתר וכרפס, שבעת הסריסים, המשרתים את פני המלך אחשורוש. יא להביא את ושתה המלכה, לפני המלך בכתר מלכות: להראות העמים והשרים את יפיה, פי טובת מראה היא. יב ותמאן המלכה ושתה, לבוא בדבר המלך, אשר, ביד הסריסים; ויקצר המלך מאד, ותמתו בערה ב.

יג ויאמר המלך, לחכמים ידעי העתים: פי כן, דבר המלך, לפני, כל ידעי דת ודין. יד והקרב אליו, פרושןא שתר אדמתא תרשיש, מרס מרסנא, ממוכן שבעת שרי פרס ומדי, ראוי פני המלך, הישבים ראשנה, במלכות. טו כדת, מה לעשות, במלכה, ושתה על אשר לא עשתה, את מאמר המלך אחשורוש, ביד, הסריסים.

טז ויאמר מומכן (מוכו), לפני המלך והשרים, לא על המלך לבדו, עותה ושתה המלכה: פי על כל השרים, ועל כל העמים, אשר, בכל מדינות המלך אחשורוש. יז פי יצא דבר המלכה על כל

Quelques lois :

- Il faut écouter la Méguila deux fois pendant Pourim : le soir et le jour.
- Il faut être attentif à chaque mot de la Méguila. C'est pourquoi on ne fait du bruit (avec les crécelles, etc) qu'aux endroits qui conviennent. Celui qui lit la Méguila attendra que le silence soit revenu pour reprendre la lecture.
- La coutume 'Habad est de ne faire du bruit que lorsque le nom de Haman est mentionné avec un qualificatif (Comme « Haman ben Hamdata »).
- Il faut écouter les bénédictions prononcées par l'officiant et dire « Amen » avec l'intention de s'acquitter de la Mitsva.
- Les versets mis en gras sont dits d'abord pas l'assemblée puis répétés par le lecteur.
- Les autres Mitsvot de Pourim sont : Faire un don à au moins deux pauvres, Donner à un ami un cadeau alimentaire et faire un repas de fête.
- Lors de la bénédiction de « Chéhé'hyianou », on pense également aux autres Mitsvot de la fête.

La personne qui lit la Méguila prononce les bénédictions suivantes :

ברוך אתה י-הוה א-להינו מלך העולם. אשר קדשנו

במצותיו וצונו על מקרא מגלה (אמן):

ברוך אתה י-הוה א-להינו מלך העולם. שעשה נסים

לאבותינו בימים ההם בזמן הזה (אמן):

ברוך אתה י-הוה א-להינו מלך העולם. שהחננו וקנננו

והגיענו לזמן הזה (אמן):

פרק א

א ויהי, בימי אחשורוש: הוא אחשורוש, המלך מהדו ועד כוש שבע ועשרים ומאה, מדינה. ב בימים, ההם נשבת המלך אחשורוש, על פסא מלכותו, אשר, בשושן הבריחה. ג בשנת שלוש,

חֶסֶד לְפָנָיו, וַיְבַהֵל אֶת תַּמָּרוּקִיָּה וְאֶת מְנוּחָה לְתֵת לָהּ, וְאֶת שִׁבְעַת הַנְּעוּרוֹת הַרְאִיּוֹת לְתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ; וַיִּשְׁנֶה וְאֶת נְעוּרוֹתֶיהָ לְטוֹב, בֵּית הַנְּשִׁימִים. י לֹא הִגִּידָה אֶסְתֵּר, אֶת עֲמָה וְאֶת מוֹלְדֹתָהּ: כִּי מְרַדְּכִי צִוָּה עָלֶיהָ, אֲשֶׁר לֹא תִגִּיד. יא וּבְכָל יוֹם וַיֹּם מְרַדְּכִי מִתְהַלֵּךְ, לְפָנֶי חֲצַר בֵּית הַנְּשִׁימִים: לְדַעַת אֶת שְׁלוֹם אֶסְתֵּר, וּמֵה יַעֲשֶׂה בָּהּ. יב וּבִהְגִיעַ תֵּר נְעִירָה וְנַעֲרָה לְבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ, מִקֵּץ הַיּוֹם לֵה כִּדְת הַנְּשִׁימִים שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי חֲדָשׁ כִּי כֵּן יִמְלֹאוּ, יְמֵי מְרוֹקִיָּה: שְׁשֵׁה חֲדָשִׁים, בְּשָׁמֶן הַמֶּר, וְשְׁשֵׁה חֲדָשִׁים בְּבִשְׂמִים, וּבִתְמָרוּקֵי הַנְּשִׁימִים. יג וּבַיּוֹם, הַנְּעִירָה בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ אֶת כָּל אֲשֶׁר תֹּאמַר יִנָּתֵן לָהּ, לְבוֹא עִמָּהּ, מִבֵּית הַנְּשִׁימִים, עַד בֵּית הַמֶּלֶךְ. יד בְּעֶרְבּ הַיּוֹם בָּאָה, וּבִבְקָר הַיּוֹם שָׁבָה אֶל בֵּית הַנְּשִׁימִים שְׁנַיִם, אֶל יָד שְׁעֵשֶׂגוֹ סְרִיס הַמֶּלֶךְ, שֶׁמֶר הַפִּילִגְשִׁים: לֹא תְבוֹא עוֹד אֶל הַמֶּלֶךְ, כִּי אִם חֲפִיץ בָּהּ הַמֶּלֶךְ וְנִקְרָאָה בְּשֵׁם. טו וּבִהְגִיעַ תֵּר אֶסְתֵּר בַּת אֲבִיחַיִל דָּד מְרַדְּכִי אֲשֶׁר לָקַח לָהּ לְבַת לְבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ, לֹא בִקְשָׁה דָבָר כִּי אִם אֶת אֲשֶׁר יֹאמַר הִגִּי סְרִיס הַמֶּלֶךְ, שֶׁמֶר הַנְּשִׁימִים; וַתְּהִי אֶסְתֵּר נִשְׂאֵת חַן, בְּעֵינֵי כָּל רְאִיָּה. טז וַתִּלְקַח אֶסְתֵּר אֶל הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ, אֶל בֵּית מַלְכוּתוֹ, בַּחֲדָשׁ הָעֵשְׂרִי, הוּא חֲדָשׁ טַבַּת בְּשַׁנַּת שִׁבְעָה, לְמַלְכוּתוֹ. יז וַיֹּאֲהֵב הַמֶּלֶךְ אֶת אֶסְתֵּר מִכָּל הַנְּשִׁימִים, וַתִּשָּׂא חַן וְחֶסֶד לְפָנָיו מִכָּל הַבְּתוּלוֹת; וַיִּשָּׂם כֶּתֶר מַלְכוּת בְּרֹאשָׁהּ, וַיִּמְלִיכָהּ תַּחַת וְשֵׁמִי. יח וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ מִשְׁתֵּה גָדוֹל, לְכָל שָׂרָיו וְעַבְדָּיו אֶת, מִשְׁתֵּה אֶסְתֵּר; וַהֲנַחֵה לְמַדִּינוֹת עֲשָׂה, וַיִּתֵּן מִשְׂאֵת כִּיֵּד הַמֶּלֶךְ. יט וּבִהְקִבֵץ בְּתוּלוֹת, שְׁנַיִם; וּמְרַדְּכִי, יֵשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ. כ אִין אֶסְתֵּר, מִגְדַּת מוֹלְדֹתָהּ וְאֶת עִמָּהּ, כֹּאֲשֶׁר צִוָּה עָלֶיהָ, מְרַדְּכִי; וְאֶת מֵאֵמֶר מְרַדְּכִי אֶסְתֵּר עֲשָׂה, כֹּאֲשֶׁר הִקְיָה בְּאִמְנָה אֶתוֹ.

כא בַּיָּמִים הֵהֵם, וּמְרַדְּכִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ; קֶצֶף בְּגָמֵן וְתַרְשֵׁי שְׁנַיִם סְרִיסֵי הַמֶּלֶךְ, מִשְׁמָרֵי הַסֵּפֶר, וַיִּבְקְשׂוּ לְשַׁלַּח יָד, בְּמֶלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ. כב וַיִּנְדַּע הַדָּבָר לְמְרַדְּכִי, וַיִּגִּד לְאֶסְתֵּר הַמֶּלֶכָה; וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְמֶלֶךְ,

הַנְּשִׁימִים, לְהַבְזוֹת בְּעֵלְיָהוּן בְּעֵינֵיהוּן: בְּאִמְרָם, הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ אָמַר לְהַבִּיא אֶת וְשֵׁמִי הַמֶּלֶכָה לְפָנָיו וְלֹא בָּאָה. יח וְהַיּוֹם הַזֶּה תֹּאמְרֵנָה שְׂרוֹת פָּרַס וּמְדִי, אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת דְּבַר הַמֶּלֶכָה, לְכָל, שְׂרֵי הַמֶּלֶךְ; וּכְדִי, בְּזִיווֹן וְקֶצֶף. יט אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב, יֵצֵא דְבַר מַלְכוּת מִלְּפָנָיו, וַיִּפְתַּח בְּדַמִּי פָּרַס וּמְדִי, וְלֹא יַעֲבוֹר: אֲשֶׁר לֹא תְבוֹא וְשֵׁמִי, לְפָנָיו הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ, וּמַלְכוּתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ, לְרַעוּתָהּ הַטּוֹבָה מִמֶּנָּה. כ וַנִּשְׁמַע פֶּתַח הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּכָל מַלְכוּתוֹ, כִּי רַבָּה הִיא; וְכָל הַנְּשִׁימִים, יִתְנוּ יָקָר לְבַעֲלֵיהֶן לְמַגְדוֹל, וְעַד קֶטֶן. כא וַיִּיטֵב, הַדָּבָר, בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ, וְהַשָּׂרִים; וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ, כְּדָבָר מִמּוֹכֵן. כב וַיִּשְׁלַח סְפָרִים, אֶל כָּל מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ אֶל מְדִינָה וּמְדִינָה כַּכְתָּבָה, וְאֶל עַם וְעַם כְּלִשׁוֹנוֹ: לְהִיּוֹת כָּל אִישׁ שָׂרָר בְּבֵיתוֹ, וּמְדַבֵּר כְּלִשׁוֹן עַמּוֹ.

פֶּרֶק ב

א אַחֲרֵי, הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, בְּשָׁוֶה, חִמַּת הַמֶּלֶךְ אַחֲשֵׁרוּשׁ זָכַר אֶת וְשֵׁמִי וְאֶת אֲשֶׁר עָשָׂתָהּ, וְאֶת אֲשֶׁר נִגְזַר עָלֶיהָ. ב וַיֹּאמְרוּ נְעָרֵי הַמֶּלֶךְ, מִשְׁרָמָיו: יִבְקָשׁוּ לְמֶלֶךְ נְעוּרוֹת בְּתוּלוֹת, טוֹבוֹת מְרָאָה. ג וַיִּפְקַד הַמֶּלֶךְ פְּקִידִים, בְּכָל מְדִינוֹת מַלְכוּתוֹ, וַיִּקְבְּצוּ אֶת כָּל נְעִירָה בְּתוּלָה טוֹבַת מְרָאָה אֶל שׁוּשַׁן הַבִּירָה אֶל בֵּית הַנְּשִׁימִים, אֶל יָד הַגָּאָר סְרִיס הַמֶּלֶךְ שֶׁמֶר הַנְּשִׁימִים; וַנִּתְּנוּ, תַּמָּרוּקִיָּה. ד וַהֲנַעֲרָה, אֲשֶׁר תִּיטֵב בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ תִּמְלֹךְ, תַּחַת וְשֵׁמִי; וַיִּיטֵב הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ, וַיַּעַשׂ כֵּן.

ה **אִישׁ יְהוּדִי, הָיָה בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה; וּשְׁמוֹ מְרַדְּכִי, בֶּן יֹאִיר בֶּן שִׁמְעִי בֶּן חִישׁ אִישׁ יְמִינִי. ו** אֲשֶׁר הִגְלָה, מִירוּשָׁלַיִם, עִם הַגְּלָה אֲשֶׁר הִגְלָתָהּ, עִם יְכַנְיָה מֶלֶךְ יְהוּדָה אֲשֶׁר הִגְלָה, נְבוּכַדְנֶצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל. ז וַיְהִי אִמֵּן אֶת הַדְּסָה, הִיא אֶסְתֵּר בַּת דָּדוֹ כִּי אִין לָהּ, אָב וְאִם; וַהֲנַעֲרָה יִפְתַּח תֹּאֵר, וְטוֹבַת מְרָאָה, וּבְמוֹת אֲבִיָּה וְאִמָּה, לְקַחָה מְרַדְּכִי לֹא לְבַת. ח וַיְהִי, בְּהַשְׁמַע דְּבַר הַמֶּלֶךְ וְדַתוֹ, וּבִהְקִבֵץ נְעוּרוֹת רַבּוֹת אֶל שׁוּשַׁן הַבִּירָה, אֶל יָד הִגִּי; וַתִּלְקַח אֶסְתֵּר אֶל בֵּית הַמֶּלֶךְ, אֶל יָד הִגִּי שֶׁמֶר הַנְּשִׁימִים. ט וַתִּיטֵב הַנְּעִירָה בְּעֵינָיו, וַתִּשָּׂא

ספרים ביד הרצים, אל כל מדינות המלך להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד, בשלושה עשר לחדש שנים עשר הוא חדש אדר; ושללם, לבוז. יד פתשגן הכתב, להנתן דת בכל מדינה ומדינה, גלוי, לכל העמים להיות עתדים, ליום הזה. טו הרצים יצאו דחופים, בדבר המלך, והדת נתנה, בשושן הבירה; והמלך והמן ישבו לשמות, והעיר שושן נבוכה.

פרק ד

א ומרדכי, ידע את כל אשר נעשה, ויקרע מרדכי את בגדיו, וילבש שק ואפר; ויצא בתוך העיר, וינזעק זעקה גדולה ומרה. ב ויבוא, עד לפני שער המלך: כי אין לבוא אל שער המלך, בלבוש שק. ג ובכל מדינה ומדינה, מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים, וצום ובכי ומספד; שק ואפר, יצע לרבים. ד ותבואינה (ותבואנה) נערות אסתר וסרטיה, ויגידו לה, ותתחלחל המלכה, מאד; ותשלח בגדים להלביש את מרדכי, ולהסיר שקו מעליו ולא קבל. ה ותקרא אסתר להמך מסרטי המלך, אשר העמיד לפניה, ותצוהו, על מרדכי לדעת מה זה, ועל מה זה. ו ויצא המלך, אל מרדכי אל רחוב העיר, אשר לפני שער המלך. ז ויגד לו מרדכי, את כל אשר קרהו; ואת פרשת הכסף, אשר אמר המן לשקול על גנזי המלך ביהודים (בפיהודים) לאבדם. ח ואת פתשגן כתב הדת אשר נתן בשושן להשמידם, נתן לו להראות את אסתר, ולהגיד לה; ולצוות עליה, לבוא אל המלך להתחנן לו ולבקש מלפניו על עמה. ט ויבוא, המלך; ויגד לאסתר, את דברי מרדכי. י ותאמר אסתר להמך, ותצוהו אל מרדכי. יא כל עבדי המלך ועם מדינות המלך ידעים, אשר כל איש ואשה אשר יבוא אל המלך אל החצר הפנימית אשר לא יקרא אחת דתו להמית, לבד מאשר יושיט לו המלך את שרביט הזהב, וקיה; ואני, לא נקראתי לבוא אל המלך זה, שלוש יום. יב ויגידו למרדכי, את דברי

בשם מרדכי. כג ויבקש הדבר וימצא, ויתלו שניהם על עץ; ויכתב, בספר דברי הימים לפני המלך.

פרק ג

א אחר הדברים האלה, גדל המלך אחשוורוש את המן בן המדתא האגגי וינשאהו; וישם, את כסאו, מעל, כל השרים אשר אמו. ב וכל עבדי המלך אשר בשער המלך, פרעים ומשתתפים להמן פי כו, צנה לו המלך; ומרדכי לא יקרע, ולא ישתתף. ג ויאמרו עבדי המלך, אשר בשער המלך למרדכי: מדוע אתה עובר, את מצות המלך. ד ויהי, באמרם (פאמרם) אליו יום ויום, ולא שמע, אליהם; ויגידו להמן, לראות הנעמדו דברי מרדכי פי הגיד להם, אשר הוא יהודי. ה וירא המן פי אינו מרדכי, פרע ומשתתף לו; וימלא המן, חמה. ו ויכו בעיניו, לשלח יד במרדכי לבדו פי הגידו לו, את עם מרדכי; ויבקש המן, להשמיד את כל היהודים אשר בכל מלכות אחשוורוש עם מרדכי. ז בחדש הראשון, הוא חדש ניסן, בשנת שתים עשרה, למלך אחשוורוש: הפיל פור הוא הגורל לפני המן, מיום ליום ומחדש לחדש שנים עשר הוא חדש אדר.

ח ויאמר המן, למלך אחשוורוש ישנו עם אחד מפזר ומפרד בין העמים, בכל מדינות מלכותך; ודתיהם שנות מפל עם, ואת דתי המלך אינם עשים, ולמלך אין שנה, להניחם. ט אם על המלך טוב, יכתב לאבדם; ועשרת אלפים כפר כסף, אשקול על ידי עשי המלאכה, להביא, אל גנזי המלך. י ויסר המלך את טבעתו, מעל ידו; ויתנה, להמן בן המדתא האגגי צרר היהודים. יא ויאמר המלך להמן, הכסף נתון לך; והעם, לעשות בו כטוב בעיניך. יב ויקראו ספרי המלך בחדש הראשון, בשלושה עשר יום בו, ויכתב ככל אשר צנה המן אל אחשדרפני המלך ואל הפחות אשר על מדינה ומדינה ואל שרי עם ועם, מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם פלשונו: בשם המלך אחשוורוש נכתב, ונתתם בטבעת המלך. יג ונשלוח

את כבוד עשרו, ורב בניו; ואת כל אשר גדלו המלך ואת אשר נשאו, על השרים ועבדי המלך. יב ויאמר, המן אף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל המשטה אשר עשתה, כי אם אותי; וגם למחר אני קרוא לה, עם המלך. יג וכל זה, איננו שונה לי: ככל עת, אשר אני ראה את מרדכי היהודי יושב, בשער המלך. יד ותאמר לו גרש אשתו וכל אהביו, ועשו עץ גבה חמשים אמה, ובבקר אמר למלך ויתלו את מרדכי עליו, ובא עם המלך אל המשטה שמים; ויטיב הדבר לפני המן, ויעש העץ.

פרק ו

א בלילה ההוא, נדדה שנת המלך; ויאמר, להביא את ספר הזכרונות דברי הימים, ויהיו נקראים, לפני המלך. ב וימצא כתוב, אשר הגיד מרדכי על בגתנא ותרגש שני סריסי המלך משמרי, הסף: אשר בקשו לשלח זה, במלך אחשוורוש. ג ויאמר המלך מה נעשה יקר וגדולה למרדכי, על זה; ויאמרו נערי המלך, משרתיו, לא נעשה עמו, דבר. ד ויאמר המלך, מי בחצר; והמן בא, לחצר בית המלך החיצונה, לאמר למלך, לתלות את מרדכי על העץ אשר הכין לו. ה ויאמרו נערי המלך, אליו הנה המן, עמד בחצר; ויאמר המלך, יבוא. ו ויבוא, המן, ויאמר לו המלך, מה לעשות באיש אשר המלך חפץ ביקרו; ויאמר המן, בלבד, למי חפץ המלך לעשות יקר, יותר ממני. ז ויאמר המן, אל המלך: איש אשר המלך חפץ ביקרו. ח יביאו לבוש מלכות, אשר לבש בו המלך; וסוס, אשר רכב עליו המלך, ואשר נתן כתר מלכות, בראשו. ט ונתון הלבוש והסוס, על יד איש משורי המלך הפרתמים, והלבישו את האיש, אשר המלך חפץ ביקרו; והרפיהו על הסוס, ברחוב העיר, וקראו לפניו, ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו. י ויאמר המלך להמן, מהר קח את הלבוש ואת הסוס כאשר דברת, ועשה כן למרדכי היהודי, היושב בשער המלך: אל תפל דבר, מכל

אסתר. יג ויאמר מרדכי, להשיב אל אסתר: אל תדמי בגפשה, להמלט בית המלך מכל היהודים. יד כי אם התרש תחרישי, בעת הזאת רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר, ואת ובית אביו תאבדו; ומי יודע אם לעת כזאת, הגעת למלכות. טו ותאמר אסתר, להשיב אל מרדכי. טז לך כנוס את כל היהודים הנמצאים בשושן, וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום גם אני ונערתי, אצום כן; ויבן אבוא אל המלך, אשר לא כדת, וכאשר אבדתי, אבדתי. יז ויעבר, מרדכי; ויעש, ככל אשר צוה עליו אסתר.

פרק ה

א ויהי ביום השלישי, ותלבש אסתר מלכות, ותעמד בחצר בית המלך הפנימית, נכח בית המלך; והמלך יושב על פסא מלכותו, בבית המלכות, נכח, פתח הבית. ב ויהי כראות המלך את אסתר המלכה, עמדת בחצר נשאה חו, בעיניו; ויושט המלך לאסתר, את שרביט הזהב אשר ביזו, ותקרב אסתר, ותגע בראש השרביט. ג ויאמר לה המלך, מה לך אסתר המלכה; ומה בקשתך עד חצי המלכות, וינתן לה. ד ותאמר אסתר, אם על המלך טוב יבוא המלך והמן היום, אל המשטה אשר עשיתי לו. ה ויאמר המלך מהרו את המן, לעשות את דבר אסתר; ויבא המלך והמן, אל המשטה אשר עשתה אסתר. ו ויאמר המלך לאסתר במשטה היום, מה שאלתך וינתן לה; ומה בקשתך עד חצי המלכות, ותעש. ז ותען אסתר, ותאמר: שאלתי, ובקשתי. ח אם מצאתי חן בעיני המלך, ואם על המלך טוב, לתת את שאלתי, ולעשות את בקשתי יבוא המלך והמן, אל המשטה אשר אעשה להם, ומחר אעשה, כדבר המלך. ט ויצא המן ביום ההוא, שמח וטוב לב; וכראות המן את מרדכי בשער המלך, ולא קם ולא זע ממנו וימלא המן על מרדכי, חמה. י ויתאפק המן, ויבוא אל ביתו; וישלח ויבא את אהביו, ואת גרש אשתו. יא ויספר להם המן

המלך, תלהו עליו. י ויתלו, את המן, על העץ, אשר הכין למרדכי; וחמת המלך, שככה.

פרק ח

א ביום ההוא, נתן המלך אחשורוש לאסתר המלכה, את בית המן, צרר היהודיים (היהודים); ומרדכי, בא לפני המלך פי הגידה אסתר, מה הוא לה. ב ויסר המלך את טבעתו, אשר טבע המן, ויתנה, למרדכי; ומשם אסתר את מרדכי, על בית המן.

ג ותוסף אסתר, ותדבר לפני המלך, ותפל, לפני רגליו; ותבקד ותתחנן לו, להעביר את רעת המן האגגי, ואת מחשבתו, אשר חשב על היהודים. ד ויושט המלך לאסתר, את שרבת הנהב; ותקם אסתר, ותעמד לפני המלך. ה ותאמר אם על המלך טוב ואם מצאתי חן לפניו, וכשר הדבר לפני המלך, וטובה אני, בעיניו יפתח להשיב את הספרים, מחשבת המן בן המדתא האגגי, אשר כתב לאבד את היהודים, אשר בכל מדינות המלך. ו פי איככה אוכל, וראיתי, ברעה, אשר ימצא את עמי; ואיככה אוכל וראיתי, באבדן מולדתי.

ז ויאמר המלך אחשורוש לאסתר המלכה, ולמרדכי היהודי: הגה בית המן נתתי לאסתר, ואתו תלו על העץ על אשר שלח ידו, ביהודיים (ביהודים). ח ואתם כתבו על היהודים פטוב בעיניכם, בשם המלך, וחתמו, בטבעת המלך: פי כתב אשר נכתב בשם המלך, ונחתום בטבעת המלך אין להשיב. ט ויקראו ספרי המלך בעת ההיא בחדש השלישי הוא חדש סיון, בשלושה ועשרים בו, ויכתב ככל אשר צוה מרדכי אל היהודים ואל האחשדרפנים והפחות ושרי המדינות אשר מהדו ועד פוש שבע ועשרים ומאה מדינה, מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשנו; ואל היהודים ככתבם, וכלשונם. י ויכתב, בשם המלך אחשורוש, ויחתם, בטבעת המלך; וישלח ספרים בידי הרצים בסוסים רכבי הרקש, האחשתרנים בני, הרמכים. יא אשר נתן המלך

אשר דברת. יא ויחח המן את הלבוש ואת הסוס, וילבש את מרדכי; וירכיבהו, ברחוב העיר, ויקרא לפניו, ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו. יב וישב מרדכי, אל שער המלך; והמן נדחף אל ביתו, אבל וחקוי ראש. יג ויספר המן לורש אשתו, ולכל אהביו, את, כל אשר קרהו; ויאמרו לו חכמיו וורש אשתו, אם מזרע היהודים מרדכי אשר החלות לנפל לפניו לא תוכל לו פי נפול תפול, לפניו. יד עודם מדברים עמו, וסריסי המלך הגיעו; ויבהלו להביא את המן, אל המשמה אשר עשתה אסתר.

פרק ז

א ויבא המלך והמן, לשמות עם אסתר המלכה. ב ויאמר המלך לאסתר גם ביום השני, במשמה היו מה שאלתה אסתר המלכה, ותנתן לה; ומה בקשתה עד חצי המלכות, ותעש. ג ותען אסתר המלכה, ותאמר אם מצאתי חן בעיניך המלך, ואם על המלך טוב: תנתן לי נפשי בשאלתי, ועמי בבקשתי. ד כי נמפרנו אני ועמי, להשמיד להרוג ולאבד; ואלו לעבדים ולשפחות נמפרנו, החרשתי פי אין הצר שנה, בגזק המלך.

ה ויאמר המלך אחשורוש, ויאמר לאסתר המלכה: מי הוא זה ואי זה הוא, אשר מלאו לבו לעשות כן. ו ותאמר אסתר איש צר ואויב, המן הרע הנה; והמן נבעת, מלפני המלך והמלכה. ז והמלך קם בחמתו, ממשמה היו, אל גנת הביתו; והמן עמד, לבקש על נפשו מאסתר המלכה כי ראה, פי כלתה אליו הרעה מאת המלך. ח והמלך שב מגנת הביתו אל בית משמה היו, והמן נפל על המטה אשר אסתר עליה, ויאמר המלך, הגם לכבוש את המלכה עמי בבית; הדבר, יצא מפי המלך, ופני המן, חפו. ט ויאמר חרבונה אחד מן הסריסים לפני המלך, גם הנה העץ אשר עשה המן למרדכי אשר דבר טוב על המלך עמד בבית המן גבה, חמשים אמה; ויאמר

איש. וְאֵת
פְּרָשְׁנֵדְתָא וְאֵת
דְּלִפּוֹן, וְאֵת
אֶסְפֵּתָא. וְאֵת
פוּרְתָא וְאֵת
אֲדִלְיָא, וְאֵת
אָרִידְתָא. וְאֵת
פְּרַמְשֵׁתָא וְאֵת
אָרִיסִי וְאֵת
אָרִידִי וְאֵת
וִיזְתָא. עֲשֶׂרֶת

בְּנֵי הַמֶּן כֵּן הַמְדַמָּא, צָרַר הַיְהוּדִים הֶרְגוּ;
 וּבְבִנְיָה לֹא שְׁלַחוּ, אֵת יָדָם. יֵא בְּיֹם הַהוּא, בָּא מִסְפֵּר
 הַהֶרְגִים בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. יֵב וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה, בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה הֶרְגוּ הַיְהוּדִים וְאֶבֶד
 חֲמֵשׁ מֵאוֹת אִישׁ וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן בְּשָׂאֵר מְדִינֹת
 הַמֶּלֶךְ, מָה עָשׂוּ; וּמָה שְׂאֵלְתֶּךָ וַיִּגְמַן לֶדָּה, וּמָה בִקְשָׁתְךָ
 עוֹד וְתַעֲשֵׂי. יֵג וְתֹאמֶר אֶסְתֵּר, אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יִגְמַן
 גַּם מִחֵר לַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשֵׁן, לַעֲשׂוֹת כְּדַת הַיּוֹם;
 וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן, יִתְּלוּ עַל הָעֵץ. יֵד וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 לַהֲעֲשׂוֹת כֵּן, וְתִגְמַן דַּת בְּשׁוֹשֵׁן; וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַמֶּן,
 תְּלוּ. טו וַיִּקְהֲלוּ הַיְהוּדִים (הַיְהוּדִים) אֲשֶׁר בְּשׁוֹשֵׁן,
 גַּם בְּיֹם אַרְבַּעַת עָשָׂר לַחֹדֶשׁ אֲדָר, וַיִּהְרְגוּ בְּשׁוֹשֵׁן,
 שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ; וּבְבִנְיָה לֹא שְׁלַחוּ, אֵת יָדָם. טז
 וַשָּׂאֵר הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּמְדִינֹת הַמֶּלֶךְ נִקְהְלוּ וְעָמְדוּ עַל
 נַפְשָׁם, וְנוֹחַ מֵאִיבֵיהֶם, וְהֶרֶג בְּשִׁנְאֵיהֶם, חֲמֵשֶׁת
 וּשְׁבַעִים אֶלֶף; וּבְבִנְיָה לֹא שְׁלַחוּ, אֵת יָדָם. יז בְּיֹם
 שְׁלוֹשָׁה עָשָׂר, לַחֹדֶשׁ אֲדָר; וְנוֹחַ, בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר בּוֹ,
 וְעָשָׂה אֹתוֹ, יוֹם מְשֻׁתָּה וְשִׁמְחָה. יח וְהַיְהוּדִים
 (וְהַיְהוּדִים) אֲשֶׁר בְּשׁוֹשֵׁן, נִקְהְלוּ בְּשִׁלּוּשָׁה עָשָׂר בּוֹ,
 וּבְאַרְבַּעַת עָשָׂר בּוֹ; וְנוֹחַ, בְּחֲמֵשֶׁת עָשָׂר בּוֹ, וְעָשָׂה
 אֹתוֹ, יוֹם מְשֻׁתָּה וְשִׁמְחָה. יט עַל כֵּן הַיְהוּדִים הַפְּרוּזִים
 (הַפְּרוּזִים), הִישָׁבִים בְּעָרֵי הַפְּרוּזוֹת עָשִׂים אֵת יוֹם
 אַרְבַּעַת עָשָׂר לַחֹדֶשׁ אֲדָר, שְׁמִחָה וּמְשֻׁתָּה יוֹם טוֹב;

לַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל עִיר וְעִיר, לַהֲקָהֵל וְלַעֲמֹד עַל
 נַפְשָׁם לְהַשְׁמִיד וְלַהֲרַג וְלֹאבֹד אֵת כָּל חַיִּל עִם וּמְדִינָה
 הַצָּרִים אֲתָם, טף וְנָשִׁים; וּשְׁלָלָם, לְבוֹז. יב בְּיֹם
 אֶחָד, בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוּשׁ בְּשִׁלּוּשָׁה עָשָׂר
 לַחֹדֶשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר, הוּא חֹדֶשׁ אֲדָר. יג פְּתִישְׁגֹּן הַכְּתָב,
 לַהֲגַמֵּן דַּת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה, גְּלוּי, לְכָל הָעַמִּים;
 וְלַהֲיֹת הַיְהוּדִים (הַיְהוּדִים) עֲתוּדִים (עֲתִידִים) לַיּוֹם
 הַזֶּה, לַהֲנַקֵּם מֵאִיבֵיהֶם. יד הֶרְצִים רֹכְבֵי הַרְכָּשׁ,
 הָאֲחַשְׁתְּרָנִים, יִצְאוּ מִבְּהֵלִים וּדְחוּפִים, בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ;
 וְהָדַת נִתְּנָה, בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה.

טו וּמִרְדְּכִי יִצְא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ, בְּלְבוּשׁ
 מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְחוּר, וְעֲשֶׂרֶת זָהָב גְּדוּלָּה, וְתַכְרִיף
 בּוּיץ וְאַרְגָּמוֹן; וְהָעִיר שׁוֹשֵׁן, צִהְלָה וְשִׁמְחָה. טז
 לַיְהוּדִים, הַיְתָה אוֹרָה וְשִׁמְחָה, וְשׁוֹשֵׁן, וַיִּקֶּר. יז
 וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל עִיר וְעִיר, מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר
 הַמֶּלֶךְ וְנִתְּנוּ מִגִּיעַ, שְׁמִחָה וְשִׁשׁוֹן לַיְהוּדִים, מְשֻׁתָּה יוֹם
 טוֹב; וְרַבִּים מֵעַמֵי הָאָרֶץ, מִתְּהַדְּדִים כִּי נָפַל פַּחַד
 הַיְהוּדִים, עֲלֵיהֶם.

פרק ט

א וּבְשָׁנִים עָשָׂר חֹדֶשׁ הוּא חֹדֶשׁ אֲדָר,
 בְּשִׁלּוּשָׁה עָשָׂר יוֹם בּוֹ, אֲשֶׁר הִגִּיעַ דְּבַר הַמֶּלֶךְ וְנִתְּנוּ,
 לַהֲעֲשׂוֹת: בְּיֹם, אֲשֶׁר שָׁבְרוּ אִיבֵי הַיְהוּדִים לְשֹׁלוֹט
 בָּהֶם, וְנִהְפְּאוּ הוּא, אֲשֶׁר יִשְׁלֹטוּ הַיְהוּדִים הַמָּה
 בְּשִׁנְאֵיהֶם. ב נִקְהְלוּ הַיְהוּדִים בְּעָרֵיהֶם, בְּכָל מְדִינֹת
 הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוּשׁ, לְשַׁלַּח יָד, בְּמִבְקָשֵׁי רַעְתָּם; וְאִישׁ
 לֹא עָמַד לִפְנֵיהֶם, כִּי נָפַל פַּחַדָם עַל כָּל הָעַמִּים. ג וְכָל
 שָׂרֵי הַמְדִינֹת וְהָאֲחַשְׁתְּרָפָנִים וְהַפַּחוּת, וְעָשִׂי הַמְלָאכָה
 אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ מְנַשְׂאִים, אֵת הַיְהוּדִים: כִּי נָפַל פַּחַד
 מִרְדְּכִי, עֲלֵיהֶם. ד כִּי גְדוֹל מִרְדְּכִי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ,
 וְשָׁמְעוּ הוֹלֵךְ בְּכָל הַמְדִינֹת: כִּי הָאִישׁ מִרְדְּכִי, הוֹלֵךְ
 וְגְדוֹל. ה וַיִּכּוּ הַיְהוּדִים בְּכָל אִיבֵיהֶם, מִכַּת חֶרֶב וְהֶרֶג
 וְאֶבֶדוֹ; וַיַּעֲשׂוּ בְּשִׁנְאֵיהֶם, כְּרָצוֹנָם. ו וּבְשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה,
 הֶרְגוּ הַיְהוּדִים וְאֶבֶד חֲמֵשׁ מֵאוֹת

שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות, אחשורוש: דברי שלום, ואמת. לא לקיים את ימי הפרים האלה בזמניהם, כאשר קיים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה, וכאשר קימו על נפשם, ועל זרעם: דברי הצומות, וזעקתם. לב ומאמר אסתר קיים, דברי הפרים האלה; ונקתב, בספר.

פרק י

א וישם המלך אהשרש (אחשורוש) מס על הארץ, ואני הים. ב וכל מעשה תקפו, וגבורתו, ופרשת גדלת מרדכי, אשר גדלו המלך הלווא הם כתובים, על ספר דברי הימים, למלכי מדי ופרס. ג **פי מרדכי היהודי, משנה למלך אחשורוש, וגדול ליהודים, ורצוי לרב אחיו דרש טוב לעמו, ודבר שלום לכל זרעו.**

[Si un minyan de dix hommes est présent, on dit la bénédiction suivante:

ברוך אתה י-הוה א-להינו מלך העולם. הרב את ריבנו. ותדן את דיבנו. והגורם את נקמתנו. והנפרע לנו מצרינו. והמשלם גמול לכל אויבי נפשנו. ברוך אתה י-הוה. הנפרע לעמו ישראל מכל צריהם. האל המושיע]

שושנת יעקב צהלה ושמחה, בראותם יחד תכלת מרדכי. משועתם היית לנצח, ותקנתם בכל דור ודור, להודיע שכל קניף לא יבשו ולא יקלמו לנצח כל החוסים בה. ארור המן אשר בקש לאבדי, ברוך מרדכי היהודי, ארורה ורש אשת מפחידו, ברוכה אסתר בעדי, ארורים כל הרשעים, ברוכים כל הצדיקים, וגם חרבונה זכור לטוב.

ומשלח מנות, איש לרעהו. כ ויכתב מרדכי, את הדברים האלה; וישלח ספרים אל כל היהודים, אשר בכל מדינות המלך אחשורוש הקרובים, והרחוקים. כא לקיים, עליהם להיות עשים את יום ארבעה עשר לחודש אדר, ואת יום חמשה עשר בו: בכל שנה, ושנה. כב פתמים, אשר נחו בהם היהודים מאיביהם, והחודש אשר נהפך להם מיגון לשמחה, ומאכל ליום טוב; לעשות אותם, ימי משתה ושמחה, ומשלח מנות איש לרעהו, ומתנות לאבינים. כג וקבל, היהודים, את אשר החלו, לעשות; ואת אשר כתב מרדכי, אליהם. כד פי המן בן המדתא האגגי, צרר כל היהודים חשב על היהודים, לאבדם; והפל פור הוא הגורל, להקם ולאבדם. כה ובבאה, לפני המלך, אמר עם הספר, ישוב מחשבתו הרעה אשר חשב על היהודים על ראשו; ותלו אתו ואת בניו, על העץ. כו על בן קראו לימים האלה פורים, על שם הפור על בן, על כל דברי האגרת הזאת; ומה ראו על פכה, ומה הגיע אליהם. כז קימו וקבל (וקבלו) היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנלוים עליהם, ולא יעבור להיות עשים את שני הימים האלה, פכתכם וכןמנם: בכל שנה, ושנה. כח והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור, משפחה ומשפחה, מדינה ומדינה, ועיר ועיר; וימי הפורים האלה, לא יעברו מתוך היהודים, וזכרם, לא יסוף מזרעם.

כט ותכתב אסתר המלכה בת אביחיל, ומרדכי היהודי את כל תקוה: לקיים, את אגרת הפרים הזאת השנית. ל וישלח ספרים אל כל היהודים, אל